

Zelfs na zijn d

Onlangs hoorde ik dat mijn vader, met wie ik ruim zestien jaar geen contact meer had gehad, was overleden. Het voelde als een opluchting om de man die me in mijn jeugd lichamelijk en geestelijk had mishandeld eindelijk echt los te kunnen laten. In zijn leven had hij nooit verantwoordelijkheid genomen voor zichzelf en de dingen die hij deed. Maar in de hemel kon dat niet meer. Dacht ik...

Tekst: Marianne Kimmel

Ik herinner me mijn vader als een hele beschadigde man die niet in staat was naar zijn eigen pijn te kijken. Een man die anderen de schuld gaf van alles wat in zijn leven misging en ongelofelijk bang was om de controle te verliezen. En van die beperkte persoonlijke ontwikkeling was ik als kind de dupe. Als ik op wilde staan, sloeg hij me neer. Als ik een beetje vertrouwen had, nam hij dat weer af. Als ik lief voor hem was, gaf hij me straf. En als ik moed toonde, zorgde hij ervoor dat die me weer in de schoenen zank. Elke gelegenheid greep hij aan om me te laten weten dat ik niets was en ook nooit iets zou worden. Dat de wereld beter af was zonder mij. En dat hij me tot mijn tiende jaar ook regelmatig seksueel misbruikte, bekrachtigde dat nog eens extra.

NOOIT GESPROKEN

Op mijn vijftiende kreeg ik paniekaanvallen en herbelevingen. Maar ik leerde al snel dat ik met wat me was overkomen niet bij mijn vader, maar ook niet bij mijn moeder terecht kon. Mijn vader ontkende en zei dat ik 'gek was in mijn hoofd'. Mijn moeder geloofde hem, al probeerde ze er wel zo goed mogelijk voor me te zijn. Als ik trillend van angst in een hoekje zat en niet alleen naar de wc durfde, liep ze met me mee. Als ik niet alleen durfde te slapen, kwam ze bij me liggen. En als ik niet naar school durfde, meldde ze me ziek. Maar over het misbruik werd nooit gesproken. Nee, de oorzaak van mijn gedrag werd volgens mijn ouders verklaard door lichamelijke aandoeningen zoals Pfeiffer en hypoglykemie.

LASTIGE DOCHTER

Na jaren therapie had ik op mijn 26^e eindelijk de moed om mijn vader te confronteren met wat hij had gedaan. Maar zodra ik begon te praten, ontkende hij en legde hij de schuld van alles bij mij. Ik was immers de lastige dochter die alleen in het gareel kon worden gehouden

door strengheid en regelmaat. Vervolgens stond hij op en zei hij me dat hij niets meer met me te maken wilde hebben, omdat ik zijn dochter niet meer was. Op dat moment keek ik in de ogen van een vreemde; deze man was niet mijn vader. Hij had weliswaar een bijdrage geleverd zodat ik kon worden geboren, maar was verder nooit een vader voor me geweest. Sinds die dag heb ik hem nooit meer gezien of gesproken. Tot de nacht na zijn overlijden.

DONKERE ENERGIE

Die nacht schrok ik wakker en werd ik omgeven door een hele donkere energie. Het voelde letterlijk alsof me alle levensadem werd ontnomen. Ik moest enorm huilen, voelde een geweldige angst en trilde onophoudelijk. Eerst begreep ik niet wat me overkwam en deed ik er alles aan om het nare gevoel weg te krijgen. Toen niks hielp, begreep ik dat ik niets anders meer kon doen dan alles wat er gebeurde volledig te laten zijn. Langzaam voelde ik me iets beter en toen zag ik opeens mijn vader. Hij was boos, meer woedend eigenlijk. Woedend omdat hij vastzat in zijn eigen donkere energie, waarvan hij zijn hele leven zo hard was weggerend.

KARMA

Wegrennen van zijn eigen pijn kon nu niet meer. Hij moest het aangaan, maar dacht dat hij in de hemel net als op aarde mij de schuld kon geven. Hij wilde zijn karma niet onder ogen zien, maar het afschuiven op mij. Om daarna zo snel mogelijk naar het licht te kunnen. Mijn engelen lieten me weten dat dat niet mocht gebeuren en dat ik me niet meer met mijn vader moest verbinden. Dat bleek lastiger dan het leek. Mijn vader kende immers al mijn zwakke plekken en speelde daar handig op in. Al mijn grootste angsten en diepste pijnen raakte hij aan, met de hoop dat hij via die verzwakkingen zijn karma op mij kon overdragen.

ood niet veilig

LICHT EN DONKER

De engelen beschermden me, maar de uiteindelijke verantwoordelijkheid lag bij mij. Dat voelde ik heel duidelijk. Het was aan mij om alle gevoelens, emoties, lichamelijke sensaties en overtuigingen die mijn vader me liet ervaren in hun volledigheid toe te laten. Hij gooide letterlijk alles in de strijd om zijn zin te krijgen. Zo smeekte hij me op zijn knieën om vergeving. Maar toen ik hem liet zien hem al vergeven te hebben, bleek hij het niet echt te willen. Ook liet hij me de meest traumatische gebeurtenissen zien die hij me had aangedaan. Of schreeuwde hij hoe hij me haatte, dat ik slecht was en dat hij dat vanuit de hemel pas goed kon zien. ►

‘Hij schreeuwde
hoe slecht ik was
en dat hij dat
vanuit de hemel
pas goed kon zien’

'Die nacht schrok ik wakker en werd ik omgeven door een hele donkere energie'

Open brief aan mijn net overleden vader die me geestelijk en lichamelijk heeft mishandeld

SUBKOPJE

Werkelijk alles zette hij in om me te breken. De enige manier waarop hij geen invloed meer op me kon hebben, was als ik werkelijk alles zou kunnen laten zijn. Zonder oordeel kijken naar alles wat hij bij me aanraakte en losmaakte. Want door alles te accepteren, was ik verbonden met mijn eigen licht en zou er voor mijn vader geen verzwakking meer zijn om zijn donkere energie aan te koppelen. Het was enorm hard werken; uren ben ik heen en weer geslingerd tussen licht en donker. Maar tegen de ochtend voelde ik de greep van mijn vader verslappen en uiteindelijk verdwijnen.

STRALEND LICHT

Ook de dagen erna kwam hij langs. Het werd me duidelijk hoeveel invloed het donker op ons kan hebben als we niet volledig verbonden zijn met ons eigen licht. De laatste nacht dat mijn vader langskwam, ervoer ik een zucht van opluchting. Vanuit mijn eigen bron van licht was ik in staat om vanuit liefde naar mezelf en hem te kijken. Met ogen van compassie, zachtheid en dankbaarheid. Dankbaar voor de snoeiharde lessen die hij me heeft geleerd. Want ik weet nu dat ik mede dankzij het diepe zwart dat hij me heeft laten ervaren het meest stralende licht kan zien. Vervolgens heb ik de laatste energiekoorden doorgeknipt en hem in vrijheid laten gaan.

HELING

Als ik nu aan mijn vader denk, is er stilte en rust. Ik herinner me hem als een beschadigde man die niet in staat was om naar zijn eigen pijn te kijken. Een bange man die anderen de schuld gaf van al die onverwerkte pijn. Een man die mij en anderen veel pijn heeft gedaan, maar uiteindelijk zichzelf nog het allermeeest. En natuurlijk heeft niemand het recht om een ander pijn te doen, maar de realiteit is dat het gebeurt. En ondanks dat ik zijn daden zeker niet goedpraat – daar is alleen hij verantwoordelijk voor – zie ik hem wel als ziel, als méér dan zijn daden. Ik wens hem heling op het pad dat hij nu mag gaan, en ik ben dankbaar dat ik daarin geen rol meer speel. ●

Toen ik gisteren van mama hoorde dat je afgelopen vrijdag was overleden, bleef het stil in mij. En stil is het nu nog. Niks geen verdriet over dat je fysiek niet meer op aarde bent. Geen spijt over dingen die ik je nog had willen zeggen. Maar ook geen boosheid over de nietsontziende manier waarop je mij als kind geestelijk en lichamelijk hebt behandeld. Het is gewoon goed zoals het is. Ik laat je met een zucht van verlichting los. De tijd dat we als vader en dochter verbonden waren, is eindelijk voorbij.

Ja, je was inderdaad mijn vader. Althans in die zin dat je een bijdrage hebt geleverd aan mijn komst hier op aarde. Op alle andere vlakken ben je nooit een vader voor me geweest. Maar wel een leraar, en wat voor één. De lessen die je me leerde, waren snoeihard, ongelooflijk intens en in aantal eindeloos. Je had een belangrijke missie: het licht in mij voorgoed doven. En daar heb je alle middelen die tot je beschikking stonden voor gebruikt.

Maar hoeveel pijn je me ook hebt gedaan, toch wil ik je bedanken. Omdat ik nu weet dat ik juist dankzij de uitdagingen die je me gaf het licht in mezelf heb kunnen vinden. Juist doordat je me in mijn leven diepe zwartheid hebt laten ervaren, herken ik nu het meest stralende licht. Ik besef dat er mensen nodig zijn om ons ook dit soort lessen te leren. Ik ben dankbaar dat jij dat op je wilde nemen.

Ik weet dat je in je leven nooit verantwoordelijkheid hebt genomen voor jezelf en de dingen die je deed. Dat alles altijd aan anderen lag. Nu je in de hemel bent, kan dat niet meer. Daar zul je jezelf onder ogen moeten komen, omdat je het licht niet kan bereiken voordat je je eigen duister hebt erkend. En echt, ik weet hoe godvergeten bang je daarvoor bent. Maar ik weet ook dat de lichtwezens goed voor je zullen zorgen.

Het voelt als een bevrijding dat we elkaar nu eindelijk echt los kunnen laten. Dat jij jouw pad mag gaan volgen en ik veel dieper kan ademen dan ooit tevoren. Ik gun je uit de grond van mijn hart het allerbeste, al voel ik ook een diepe dankbaarheid dat ik op de rest van jouw pad geen rol meer speel.

Marianne